

Найкраща дитяча
книга року
за версією
Bank Street College

Переможець
премії *Cybils*

СТЕФАНІ БЕРДЖИС

Дракон

із шоколадним
серцем

 Vivat
видавництво

Stephanie Burgis

The Dragon
with a chocolate heart

Стефані Берджис

Дракон

із шоколадним серцем

Харків

2020

УДК 821.111

Б96

Серія «Книжкова полиця підлітка»

Перекладено за виданням:
Burgis, Stephanie. The Dragon with a chocolate heart /
Stephanie Burgis. — London :
Bloomsbury Publishing PLC, 2016. — 248 p.

Переклад з англійської *Дарини Березіної*

Художник *Фрейя Гартас*

Берджис С.

Б96 Дракон із шоколадним серцем / Стефані Берджис ; пер.
з англ. Д. Березіної. — Х. : Віват, 2020. — 288 с. — (Серія «Книж-
кова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-982-589-6 (PDF)

ISBN 978-966-942-852-3 (укр.)

ISBN 978-1-4088-8031-9 (англ.)

Перед вами чарівна й наснажлива пригода, сповнена добра й справжньої друж-
би, заради якої варто долати всі перешкоди.

Усі знають, що дракони люті й могутні. Юна Авантюрина вважає себе саме та-
кою, але дорослі родичі не відпускають її саму з печери. Тож якось рішуче дитинча
крадькома тікає з печери — і тут-таки потрапляє в пастку. Запашний трунок під-
ступного мага перетворює войовничу драконку на беззахисну дівчинку. І вже немає
гострих іклів, широких крил і вогню, що вивергається з пащі. Байдуже, наскільки
сильнішою за людей була Авантюрина, — тепер вона одна з них. Неймовірні при-
годи чекають попереду, адже тепер у її житті, окрім слабкого тіла, є нове пристрас-
не захоплення — шоколад.

УДК 821.111

ISBN 978-966-982-589-6 (PDF)

ISBN 978-617-690-681-0 (серія)

ISBN 978-966-942-852-3 (укр.)

ISBN 978-1-4088-8031-9 (англ.)

© Stephanie Burgis Samphire, 2017

© ТОВ «Видавництво “Віват”»,
видання українською мовою, 2020

*Присвячується Джеймі Семфайру.
Люблю тебе навіть дужче за шоколад!*

Розділ перший

Не стану стверджувати, що бодай колись замислювалася над тим, як воно — бути людиною. Але от мій дідодо Гранат завжди казав: *«Краще не балакати з їжею»*, а кожному дракону відомо, що люди — то найнебезпечніший різновид харчу.

Певна річ, мені, молодій драконці, досі не випадало бачити геть нічого людського: хіба що їхні самоцвіти й книжки. Самоцвіти викликали в мене захват, а от книжки просто драгували! Це ж скільки чорнила змарновано! Хоч як я мружилася, розібрати виходило хіба що перші кілька абзаців цієї кострубатої писанини. Остання спроба так мене засмутила, що я перетворила на попіл аж три книженці, люто дмухнувши на них полум'ям.

— У тебе що, геть немає високих почуттів? — обурився мій брат, углядевши, що я накоїла.

Яспис¹ мріяв стати філософом, тому намагався завше зберігати спокій, але, коли він глянув на купку попелу, що сходила димом, хвіст його загрозово смикнувся і на дно печери ринула злива золотих монет.

— Просто подумай, — звернувся він до мене. — Кожну із цих книжок написало створіння, мозок якого завбільшки з половину твоєї передньої лапи. І втім, схоже, навіть у *них* терпіння більше, ніж у тебе!

— Та невже?

Мені подобалося під'юджувати велемудрого Ясписа, змушуючи його втрачати самовладання... і зараз, коли моїм крихітним паперовим ворогам настав гаплик, я не проти була розважитися. Отже, сповнена радісного передчуття, я розправила луску та сказала:

— Ну, як на мене, у того, хто згоден гаяти час на мурашину базгранину, і в самого мозок ніби в того мурахи.

— Ар-р-р-рг!

Брат роздратовано заревів, що мене неабияк потішило, кинувся був уперед — і приземлився точнісінько туди, де ще за мить до того сиділа я. Якби ж то я не була аж така завбачлива, він просто втопив би мене в сипкій купі діамантів і смарагдів і моя лусочка, досі м'якенька, могла б сильно пошкодитися. Але натомість у розсипище втрапив сам Яспис, а я весело

---

¹ Ім'я Яспис є омонімом застарілої назви самоцвіту «яшма». (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

застрибнула йому на спину, від чого він тицьнувся писком у самоцвіти.

— Діти! — Наша матінка звела голову, яка досі спочивала на її передніх лапах, і стражденно зітхнула — від цього в повітря по всій печері здійнялися ще й золоті монети. — Дехто, між іншим, намагається заснути після тривалого важкого полювання!

— Я б *залюбки* допомогла полювати! — вигукнула я, зістрибуючи з Ясписа. — Якби ж то ви дозволили мені полетіти з вами...

— Твої лусочки ще не зміцніли навіть для того, щоб витримати вовчі ікла. — Величезна матерна голова знову вляглася на мерехтливі блакитно-золоті лапи. — Що й казати про кулю чи про магічне закляття, — дала мама зморено. — Може, десь років за тридцять, коли ти подорослішаєш і будеш готова літати...

— Але я не можу чекати ще тридцять *років!* — заревіла я. Голос мій лунко розійшовся печерою, і десь у глибині довжелезних тунелів нашої господи дідусь та обидві мої тітоньки обурено забуркотіли спросонку. Втім, я не зважала на них. — Я не можу довіку сидіти в цій печері, носа не потикаючи назовні, нікуди не ходити, нічого не робити...

— От *Яспис* свої безтурботні роки використовував для того, щоб навчитися філософії. — Мамин голос уже не здавався втомленим, він став зимним і твердим, наче діамант. Її шия здіймалася наді мною дедалі вище, величезні золоті очі звузилися, перетворившись на дві небезпечні щілинки, і прикипіли до мене,

норовливої доньки. — Інші дракони теж знайшли, чим себе розрадити: узялися за літературу, історію чи математику. Скажи-но мені, Авантюрино, ти вже спромоглася відшукати щось, що зацікавить саме тебе?

Я стиснула зуби й заскребла пазурами передньої правої лапи під купою золота, на якій сиділа.

— Уроки — це так нудно! Я хочу подорожувати і...

— А зроби-но мені таку ласку, поясни, як ти збираєшся спілкуватися з тими створіннями, що їх зустрінеш під час своїх подорожей? — солодкаво поцікавилася матінка. — Чи, може, ти вже краще опанувала мови, ніж я була вважала?

Яспис тихенько форкнув у мене за спиною. Я миттю розвернулася й дмухнула на брата димом. Той просто розвіявся в нього перед писком, а братові очі потіше-но заблищали.

— Я вже вмію розмовляти шістьма мовами, — пробурмотіла я, розвертаючись до матінки. Але звести голову й зустрітися з нею очима не наважувалася.

— Коли твоїй сестрі було стільки само років, скільки тобі тепер, — мовила матінка, — вона вже говорила й писала двадцятьма мовами.

— Ем-м-м...

Форкнути димом ще й у маму я не наважувалася. Але я б залюбки пирхнула ним у Цитрину, якби вона й досі тулилася отут, із нами, а не жила собі ген далеко у своєму бездоганному, дивовижному, унікальному величезному палаці. Цитрина складала епічну поезію, яка сповнювала серця інших драконів неймовірною

шанобою, і кожен, хто опинявся поряд із нею, уже незабаром величав її, наче справдешню королеву.

Ніхто не міг зрівнятися з моєю старшою сестрою. Навіть намагатися жодного сенсу не було.

Я відчувала, що матусин погляд став іще жорсткішим, наче вона прочитала мої думки.

— Мова, — почала вона, цитуючи одного з улюблених філософів Ясписа, — це найбільша сила драконів, яка здатна взяти гору навіть над міццю пазурів і зубів.

— Так, я знаю, — пробурмотіла я.

— А чи й справді знаєш, Авантюрино? — Вигнувши довгу шию, вона схилила масивну голову, щоб зазирнути мені просто в очі. — Відвага — це одне, а от відчайдушність — то геть інше. Ти можеш вважати себе лютим чудовиськом, але, опинившись за межами цієї гори, накладеш головою, ще й дня не мине. Отже, краще подякуй долі за те, що в тебе є старші й мудріші родичі, які дбатимуть про твою безпеку.

А вже дві хвилини по тому мама глибоко заснула. Вона дихала, наповнюючи печеру посвистом, так спокійно й рівно, наче ми й не сварилися взагалі.

— І дня не мине? — пошепки перепитав Яспис, переконавшись, що мама міцно спить. Він струсив останні самоцвіти, що причепилися до спини, і вишкірився до мене, продемонструвавши всі зуби. — Радше вже й години. Чи то пак, знаючи тебе, навіть півгодини.

Я люто зиркнула на нього й розправила крила.

— Та я чудово здатна про себе подбати. Я більша й лютіша за будь-кого в цих горах.

— А чи кмітливіша? — форкнув він. — Ладний закластися на все золото в цій печері, що навіть вовки більше тямлять у філософських диспутах, аніж оце ти. І вони, коли програють, певна річ, не підпалюють щоразу все, що втрапить їм на очі!

— Ах ти ж!.. — Я закрутилася дзигою, ляскаючи хвостом. Але виходу не було. Печера була завузька, і здавалося, ніби щомиті її стіни зсувалися й зсувалися. Вони тиснули на мене, аж допоки не стало важко дихати. І мені хочуть сказати, що я маю ще тридцять років сидіти в цій горі, наче в пастці, слухаючи, як родичі дорікають за те, що мені нудно?

А дзуськи!

І тоді я збагнула, що саме треба робити.

Але дурноверхою я не була, хай там що про мене думали рідні. Тому дочекалася, допоки Ясписові нарешті набридне під'юджувати мене й він зручно вмоститься з однією зі своїх нових людських книжок — із тих, що я їх ще не встигла спалити. Це був філософський трактат, тож я анітрішки не сумнівалася, що буду в безпеці.

— Піду-но прогуляюся тунелями, — сповістила я, коли брат уп'яте пазурцем перегорнув сторінку.

— Угу, — пробурмотів Яспис, навіть не звівши очей. — Авантюрино, та ти послухай лишень: цей хлопець уважає, що з погляду моральності не годиться їсти м'ясо! І рибу також зась! Він не хоче завдавати шкоди жодній живій істоті, тому споживає тільки рослини! Хіба не дивовижа?

— *Дивовижа?* Та він же з голоду сконає! — Я сполохано стонула вухами. — От казала ж я тобі, у цих людців сама ринь замість мозку!

Але брат навіть не чув мене. Дим умиротворено струмів із його ніздрів тоненькою цівкою, Яспис іще ближче підніс крихітну книжку до очей і аж воркотів від задоволення.

Я переступила через його хвіст і крок за кроком рушила назустріч свободі.

Гуркотливе хропіння луною розносилося довгими тунелями з тих гротів, де спали дідо Гранат, тітонька Турмаліна й тітонька Смарагда. На щастя, о цій порі, коли сонце в зеніті, ніхто не прокинувся б, зачувши тихесенький шурхіт. Плазом на череві я протискалася вгору бічним тунелем, що його знайшла за два роки до того. Для будь-кого з дорослих він був завузький, тож ніхто з них не подужав би ним скористатися. На горі, прихований під брилою завбільшки з мою голову, був секретний лаз назовні. Це було моє найулюбленіше в цілому світі місце.

Певна річ, я його ще бозна-коли показала Ясписові, але він сюди майже ніколи не потикався — хіба що коли я притягувала силоміць. Йому значно більше до вподоби було лежати в нашій печері, згорнувшись калачиком із книжкою, а чи базграти довжелезні пишномовні трактати, зануривши пазур у чорнило.

А я відштовхувала брилу й залюбки висовувала кінчик писка назовні, глибоко вдихала свіже повітря, аж допоки в носі починало поколювати, і дивилася,

як хмари пливуть у височині. Я ніколи не зважувалася на щось більше, просто лежала тут годинами, мріючи про той день, коли мені нарешті дозволять розправити крила й гайнути в неозоре небо.

Але сьогодні вперше в житті я не збиралася обмежуватися мріями.

Я мала намір продемонструвати Ясписові — і мамі *також*, — що цілком здатна про себе подбати. Тоді дорослі вже не матимуть гожої відмовки, щоб тримати мене в зачині.

Ущерть сповнена радісним передчуттям, я склала крила, притиснувши їх до боків, і рвонулася назовні, назустріч світу й свободі.

Вибратися з лазу виявилось важче, ніж мені спочатку здалося. Плечі застрягли в отворі, і я так смикалася, що мало не заревіла від зусиль. Довелося прикусити губу й ковтнути власний дим, щоб не закричати.

І от нарешті — *нарешті!* — я виборсалася на волю з гучним *«лясь!»*, упала перекидьки на землю там, зовні, і заскімлила від болю. Я так сильно подряпала складені крила об гострі, щербаті скелі, що на сріблясто-багрянній лусці з'явилися рвані рани.

Що там казала матінка?

«Твої лусочки ще не зміцніли навіть для того, щоб витримати вовчі ікла...»

Я заскреготіла зубами й насилу звелася на всі чотири, обережно тримаючи крила напівскладеними. Кожен подув вітру, торкаючись до них, викликав трем, але я змусила себе не зважати на біль.

Отже, сьогодні я не вдаватимусь до першої спроби злетіти. Ну й нехай собі. Мені не треба літати, щоб уполювати здобич.

Уперше в житті наді мною зусібіч здіймалося височезне й вільне блакитне небо, і я сама також була вільна. Зубчаста верхівка гори височіла в мене за спиною. Піді мною простелилася поросла лісом полонина. А між горою й полониною, десь у баюристому передгір'ї, люди й звірина простували у своїх дрібних справах вузьенькими гірськими стежками.

Я рушила донизу гірським схилом — мене вабив аромат здобичі.

Розділ другий

Полювати виявилось значно важче, ніж я сподівалася.

Стежка, якою я спускалася, була баюриста, вибоїста, і щокроку з-під моїх лап летіли донизу дрібні камінці й грудки землі. Байдуже, хоч як звільна та обережно я ступала, ці підступні камінці все одно падали, геть-чисто шпигуни-нишпорки, які прагнули попередити всіх про моє наближення. Минуло лише дві години моєї подорожі — а я вже ладна була спалити цей схил на попіл, і шлунок мій гарчав ще дужче, ніж я.

Знову й знову зусібіч лунало цвірінчання пташок — вони просто-таки благали себе з'їсти. Яюсь я відчула вишуканий аромат теплокровних тварин, що промчали стежкою донизу на відстані лише в якихось п'ятдесят

футів¹ від мене. Зовсім близенько! Але коли я гайнула до них, намагаючись захопити їх зненацька, струмочок камінців, що гецав попереду мене, перетворився на справжній бурчак, я підсковзнула, перечепилася, упала й сторчма покотилася до шпичкуватого соснового бору. Коли ж я нарешті дісталася потрібного місця, де збиралася моя здобич, та вже наживала п'ятами.

Це було страшенно нечесно! Просто несила витримати. Я закинула голову, аж трусячись від розчарування. Але навіть загарчати змоги не було, адже мене могли почути рідні.

Там, у горі, усі вже напевне попркидалися. Певна річ, їм не спаде на думку одразу ж кидатися мене шукати, адже я й до того часто вешталася тунелями. Але якщо незабаром я не повернуся, вони почнуть хвилюватися, а якщо знайдуть мене до того, як я подужаю вполювати бодай якусь здобич, то мене взагалі більше ніколи не випустять із печери.

Повертатися порожнем, голілап, не можна в жодному разі!

І саме тоді я почула негучний чоловічий голос, який щось співав там, унизу.

Це достеменно людина.

Ніздрі в мене затремтіли. Усі мої відчуття загострилися, я вловила аромат теплого смачного ссавця, і до цього аромату домішувалися пахощі сосни, що палала.

---

¹ 1 фут = 30,48 сантиметра. 50 футів = 15,24 метра.